



ת"פ 31127/09/15 - מדינת ישראל נגד ב ב

ת"פ 31127-09-15 ת"פ
19135-07-14 ת"פ 16254-12-13
ת"פ 27723-08-14
02 אפריל 2017

בית משפט השלום קריית גת
בשבתו בבית המשפט השלום באשקלון
בפני: כב' השופט אבשלום מאושר

המאשימה

הנאשם

בעניין: מדינת ישראל

נ ג ד

ב ב (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד הגר אלמגור וקסמן

הנאשם הובא באמצעות שב"ס ובאת כוחו עו"ד ז'אנה זייצב

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הנני מתיר צירוף כתבי אישום מתוקנים מבימ"ש לנוער באשדוד לתיק דנן כדלקמן:

ת"פ 16254-12-13, ת"פ 19135-07-14, ת"פ 27723-08-14.

ניתנה והודעה היום ו' ניסן תשע"ז, 02/04/2017 במעמד הנוכחים.

אבשלום מאושר, שופט



הכרעת דין משלימה

על יסוד הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן שצורף בת"פ 16254-12-13, הנני מרשיע אותו בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן, כדלקמן:

גניבה - עבירה בניגוד לסעיף 384 + סעיף 29 (א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק);

על יסוד הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן שצורף בת"פ 19135-07-14, הנני מרשיע אותו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, כדלקמן:

סיוע פריצה לבניין שאינו דירה לביצוע גניבה - עבירה בניגוד לסעיף 407(ב) + סעיף 25 לחוק;

היזק לרכוש במזיד - עבירה בניגוד לסעיף 452 + 29 לחוק;

על יסוד הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן שצורף בת"פ 27723-08-14, הנני מרשיע אותו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, כדלקמן:

איומים - עבירה בניגוד לסעיף 192 לחוק;

הפרת הוראה חוקית - עבירה בניגוד לסעיף 287(א) לחוק;

ניתנה והודעה היום ו' ניסן תשע"ז, 02/04/2017 במעמד הנוכחים.

אבשלום מאושר, שופט

גזר דין

ביום 15.11.16 הרשיעה כב' השופטת דינה כהן את הנאשם, על יסוד הודאתו, בעובדות המפורטות בכתב האישום המתוקן, ובעבירות כדלקמן:

תקיפה סתם - עבירה בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק).

גניבה - עבירה בניגוד לסעיף 384 לחוק.



על פי כתב האישום המתוקן, ביום 14.9.15, בשעה 21:30 לערך, שהה הקטין ע.ש., יליד 2002, (להלן: המתלונן), בפארק אשדוד עם חבריו.

במועד ובמעמד זה, עלה הנאשם על אופניו החשמליים של המתלונן, הניעם באמצעות מפתחות שהיו במתנע והחל בנסיעה עליהם. המתלונן שהבחין בכך שאל את הנאשם לפשר מעשיו, או אז תקף אותו הנאשם שלא כדין, בכך שדחף אותו וחיבט בו במכה מעל כתף שמאל ועזב את המקום עם האופניים.

במעשיו, תקף הנאשם את הקטין לשם גניבת האופניים, ללא הסכמתו ובכוונה לשללם ממנו שלילת קבע.

בסמוך לכך, לאחר ששוטרי אשדוד חיפשו אחר הנאשם, הוא אותר ונתפס בעיר אשדוד עם האופניים, אשר הוחזרו לרשות המתלונן.

במעשיו, גנב הנאשם את האופניים מאת המתלונן ללא רשות ומתוך כוונה לשללם שלילת קבע.

ב"כ הצדדים הגיעו להסדר, במסגרתו הודה הנאשם והורשע, וב"כ הנאשם הודיעה כי הגיעו להסכמה, לפיה יצורפו שלושה תיקי נוער, בהם הוכרע דינו של הנאשם, וכי ניתנה לכך הסכמת השופטת בן דוד.

בעקבות זאת, הורתה כב' השופטת דינה כהן על צירוף התיקים הבאים: ת"פ 16254-12-13, ת"פ ת"פ 19135-07-14 ו- ת"פ 27723-08-14.

היום ניתנה הכרעת דין משלימה והנאשם הורשע על יסוד הודאתו בתיקים שצורפו כדלקמן:

בכתב אישום מתוקן בת"פ 16254-12-13 של בית המשפט לנוער באשדוד, ובעבירה כדלקמן:

גניבה- עבירה בניגוד לסעיף 384 לחוק, יחד עם סעיף 29(א) לחוק.

לפי כתב האישום, ביום 28.5.13, בשעה 15:30 לערך, ברחוב חטיבת גבעתי באשדוד, בפארק שבמקום (להלן: המקום), שהו הנאשמים יחד עם לידור לוק (להלן: המתלונן), אשר החזיק במכשיר נייד מסוג איפון (להלן: הנייד).

בהמשך, ביקש הנאשם **2 (הוא הנאשם בענייניו)** מהמתלונן לבצע שיחה מהנייד והמתלונן ניסה להתחמק בהסבר כי הנייד אינו טעון מספיק.

בהמשך, ביקש הנאשם 2 בשנית מהמתלונן והמתלונן התרצה והעביר לנאשם 2 את הנייד לצורך ביצוע שיחה והנאשם הביא למתלונן 20 ₪ לקניית חטיפים.

לאחר מס' דקות, בעוד הנאשם 2 מנהל שיחה בנייד, ביקש המתלונן לקבל בחזרה את הנייד. בתגובה, אמר לו הנאשם 2 "זוז, זוז רגע".

במעשיהם, גנבו הנאשמים בצוותא את הנייד, בכך שנטלו אותו ונשאו אותו ללא הסכמת המתלונן, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהם מתכוונים בשעת הנטילה לשלול את הנייד שלילת קבע מבעליו.



בכתב אישום מתוקן בת"פ 19135-07-14 של בית המשפט לנוער באשקלון, ובעבירות כדלקמן:

פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה - עבירה בניגוד לסעיף 407(ב) לחוק.

היזק לרכוש במזיד - עבירה בניגוד לסעיף 452 לחוק.

לפי כתב האישום, ביום 6.7.14, בשעה 04:24 לערך, ב"מסעדת מילניום" שבחוף הקשתות באשדוד, אשר בבעלותו של מר דוד יעקובוב (להלן: המקום והבעלים, בהתאמה), התפרץ אחד בשם גדעון סיום, יחד עם אחד בשם טדרוס פרדו (להלן: פרדו), למקום, בכך שפרדו שבר את דלת הזכוכית במקום באמצעות עגלת סופר ונכנס למקום.

באותן נסיבות, גנב הנאשם יחד עם פרדו בקבוקי אלכוהול מהמטבח במקום ללא הסכמת הבעלים, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעליו, שלילת קבע.

באותן נסיבות, נאשם 2, **נאשם 3 (הוא הנאשם בענייניו)** ואחד בשם יאיר דוידה עמדו מחוץ למקום, בכניסה, ותצפתו לכל עבר.

לאחר מספר דקות, חזר הנאשם 1 יחד עם פרדו וגנב מהמקום בקבוקי אלכוהול נוספים ללא הסכמת הבעלים, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הרכוש, שלילת קבע, מבעליו.

בהמשך, איים הנאשם 3 על הבעלים בפגיעה שלא כדין בגופו, באמרו לו "אני אגיע אליך הביתה", וזאת בכוונה להפחידו או להקניטו.

בנסיבות אלו, התפרצו הנאשמים בצוואת חדא לבניין וביצעו בו גניבה או פשע.

בנסיבות אלו, הרסו הנאשמים בצוואת חדא, במזיד ושלא כדין וגרמו לשבירת הויטרינה, החלון ו- 2 מצלמות.

בכתב אישום מתוקן בת"פ 27723-08-14 של בית המשפט לנוער באשדוד, ובעבירות כדלקמן:

איומים - עבירה בניגוד לסעיף 192 לחוק.

הפרת הוראה חוקית - עבירה בניגוד לסעיף 287(א) לחוק.

לפי החלק הכללי לכתב האישום, הנאשם הינו בנה של הגב' ג' ב' (להלן: המתלוננת), והוא מתגורר עמה ברח' (להלן: הדירה).

ביום 9.7.14, במסגרת מ"ת 19196-07-14, בבית המשפט לנוער באשקלון, הורה כב' השופט אמיר דהאן על שחרור הנאשם בתנאים מגבילים, כך שבין היתר, ישהה הנאשם במעצר בית מלא ברח' תחת פיקוחה של אמו. כן עולה מהחלק הכללי לכתב אישום זה, כי ביום 20.7.14 הותר לנאשם לצאת בלווי אמו לבדיקות רפואיות, לצורך קליטתו במרכז גמילה "X", בתיאום עם שירות המבחן ובעדכון התביעה.

לפי כתב האישום, ביום 11.8.14, בשעה 08:30 לערך, בדירה, העירה המתלוננת את הנאשם משנתו לצורך יציאתם



לטיפול במרכז הגמילה "X" שבירושלים, הנאשם סירב ונטל את דלת חדר הדירה והשליכה לריצפה, או אז הודיעה לו המתלוננת כי בכוונתה להתקשר למשטרה.

מיד ובסמוך, נטל הנאשם לידיו סכין מטבח ואיים על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופו, באמרו לה שאם תזמין משטרה, יפגע בעצמו, תוך שהוא מבצע חתכים באמצעות הסכין בפרק ידו השמאלית, וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה.

במעמד זה, הפר הנאשם הוראה חוקית אשר ניתנה כשורה מאת בית המשפט, בכך ששהה מחוץ לכתובת מעצר הבית בניגוד להוראה החוקית.

תסקירי שירות המבחן

ביום 1.2.17 הגיש שירות המבחן תסקיר, במסגרתו פורטו נסיבותיו האישיות של הנאשם, רווק בן 19, יליד אתיופיה, תושב, אשר עובר למעצרו, כך לדבריו, התגורר בבית הוריו ועבד כשלושה שבועות במפעל ".....". על פי התסקיר, הנאשם הופנה במסגרת הליך המעצר להליך טיפולי והוא שוהה מזה כשנה בקהילה הטיפולית "אילנות" לצורך טיפול בבעיית התמכרותו לסמים.

הנאשם תיאר את מהלך חייו בפני שירות המבחן כנעדר יציבות בתחומי התעסוקה והלימודים.

לפי התסקיר, הנאשם הביע שביעות רצון מהטיפול ותחושת תקווה לשיקום חייו, מסר כי הוא מצליח להתגבר על קשיים ולרסן את דחפיו, אך לצד זאת דיווח על עליות ומורדות בטיפול, בעיקר כשהוא נקלע למצוקה רגשית.

שירות המבחן מסר כי התקבל מידע אודות הנאשם מהקהילה הטיפולית "אילנות", לפיו הוא השתלב במסגרתם ביום 9.2.16, כאשר בתחילה התנגד לתוכנית הטיפולית, אך בהמשך חל שיפור הדרגתי בתפקודו ונראה שהוא מאמין יותר בכוחותיו לשינוי, אם כי היו לו קשיים בקבלת סמכות והוא התקשה לחשוף ולשתף. כן צוין כי הנאשם החל לסמוך על חבריו ולשתף בקשייו, ובסיוע חבריו חזר לתלם כשהיו גרסיות בתפקודו, בעיקר לאחר ביקורי בית.

שירות המבחן עדכן על פי העדכון של המסגרת הטיפולית כי ביום 17.12.16 עלה הנאשם לשלב ג' של התכנית הטיפולית בקהילה הטיפולית, שלב בו יוצאים לעבודה יומיומית שלא בתחום הקהילה הטיפולית. על פי התסקיר, הנאשם מצא עבודה, אך פוטר בעקבות התנהלות בעייתית כלפי עובד אחר במקום, למד כיצד להתמודד עם כעסו והחל לעבוד במקום עבודה אחר.

לאור האמור, הוחלט להאריך את שהותו בקהילה בחודשיים נוספים והוא אמור לסיים את הטיפול בקהילה הטיפולית ביום 9.4.17 ואז להשתלב בהוסטל.

באשר למעורבותו בעבירות הנ"ל, מסר הנאשם לשירות המבחן כי ניהל אורח חיים התמכרותי לסמים ואלכוהול ונהג בחוסר שיקול דעת ובאימפולסיביות, וביצע את העבירות, בין היתר, לצורך מימון התמכרותו.

באשר לת"פ 31127-09-15, מסר הנאשם כי הבחין בקטין שאינו מכיר, ביקש ממנו לרכב על אופניו, הקטין הסכים



והוא ברח עם אופניו כשבכוונתו למכור אותם בכדי לממן רכישת סמים ואלכוהול. הנאשם שלל את הטענה שדחף את הקטין.

באשר לת"פ 27723-08-14, מסר הנאשם כי היה נתון תחת השפעת אלכוהול ולא היה מודע למעשיו ולהשלכותיהם, אך לא היתה לו כוונה לפגוע בעצמו או באחרים.

באשר לת"פ 16254-12-13, מסר כי גנב את הטלפון בכדי לממן את התמכרותו לסמים.

באשר לת"פ 19135-07-14, מסר כי באותה עת בילה עם חבריו ושתה לשכרה, ובסיום הבילוי הגיעו למסעדת מילניום בחוף הקשתות ומאחר שהיה נתון תחת השפעת אלכוהול, הוא אינו זוכר את האירועים והנסיבות שהביאוהו להתנהגותו.

הנאשם הביע צער על מעורבותו בעבירות, ומסר כי מאז ששולב בקהילה הטיפולית הוא עורך מאמצים לרכישת כלים לניהול אורח חיים תקין, עורך חשבון נפש על התנהלותו לאורך השנים ופועל לטובת שיקום חייו ושינוי התנהגותו.

במסגרת הערכת הסיכון להישנות העבירות, העריך שירות המבחן כי במצבי לחץ ומשבר עלול הנאשם לפעול באופן אימפולסיבי כאמצעי לפתרון מצוקתו באופן מיידי. עם זאת, ציין שירות המבחן כי הנאשם עורך מאמצים לשיקום חייו. על כן, המליץ שירות המבחן על דחייה בת 4 חודשים ועל שילובו של הנאשם לאחר סיום שלב ג' בהוסטל של הקהילה.

ביום 16.2.17 הגיש שירות המבחן הודיע שירות המבחן כי ביום 10.2.17 עזב הנאשם על דעת עצמו את הקהילה ונסע למשפחתו, אך בשיחה טלפונית עמו ביטא רצון לחזור לטיפול וגורמי הטיפול שקלו זאת בחיוב. לפי התסקיר, שירות המבחן לא הצליח לשוחח עם הנאשם, חרף ניסיונותיו לעשות כן. כן עולה מהתסקיר כי ממידע שהתקבל משירות המבחן, הנאשם לא עמד במשימות הטיפוליות שניתנו לו כתנאי לחזרתו לטיפול ולכן מעמדו ובקשתו לחזור לטיפול מוטלים בספק.

שירות המבחן הסביר כי משלא עלה בידיו לשוחח עם הנאשם ומאחר שטרם התקבלה החלטה טיפולית לגביו, לא ניתן לבוא בהמלצה טיפולית בעניינו.

בתסקירו מיום 6.3.17, עדכן שירות המבחן כי במהלך תקופת הדחייה נערכה פגישה עם הנאשם במקום מעצרו. לפי התסקיר, הנאשם ביטא עמדה, לפיה אין לו שליטה על התנהלותו והוא מתקשה לרסן את התנהגותו. לדבריו, הוא עזב את הקהילה הטיפולית בכדי לסייע לאחותו למרות שבקשתו לאישור יציאה זו סורבה.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה לבחון את מעשיו באופן ביקורתי ואינו מצליח לראות אלטרנטיבות אחרות להתמודדות עם רגשותיו באירוע שהוביל אותו לעזיבת המסגרת הטיפולית.

לפי התסקיר, כיום, הנאשם מעוניין לסיים את הליכי המשפט ואינו מעוניין בטיפול.



לפי התסקיר, ממידע שהתקבל אודותיו מגורמי הטיפול בקהילה הטיפולית, עולה כי הנאשם עזב את הקהילה והיה עליו להסביר בכתב מדוע הוא מעוניין לחזור לטיפול ולהתחיל תהליך של חשבון נפש, אך בפועל הוא שלח מכתב קצר של 4 שורות, לפיו הוא מעוניין להמשיך בטיפול ולא הביע בו חרטה או תובנה למעשיו. בנוסף, לאחר עזיבתו את המסגרת, התקבלו דיווחים על התנהגות פורצת גבולות. לפיכך, הוחלט במסגרת הטיפולית כי לא תתאפשר חזרתו של הנאשם לטיפול.

לאור האמור לעיל, לאור עמדת הקהילה הטיפולית והצהרתו של הנאשם כי אינו מעוניין להמשיך בטיפול, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית בעניינו.

לפי התסקיר, קשייו של הנאשם להכיר בדפוסי התנהגותו המכשילים ולהביע עמדה קורבנית, ללא בחינת הפוטנציאל הפוגעני שבהתנהגותו באחר ובסביבה, קשייו לגייס כוחות לטובת שינוי חייו ודפוסי התנהגותו, מצביעים על כך כי במקרה זה קיים סיכון להתנהגות עוברת חוק והמשך ניהול אורח חיים התמכרותי.

על כן, סבר שירות המבחן כי יש להטיל על הנאשם ענישה מרתיעה ומוחשית, אשר תחדד לו את הגבולות.

טענות ב"כ הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה הפנתה לנסיבות ביצוע העבירות וצירוף תיקים מבימ"ש לנוער, הפנתה לפגיעה בערכים החברתיים: פגיעה בשלמות גופו של הפרט ותחושת הבטחון של הציבור, וכן לעובדה כי הנאשם עזב את הקהילה ואינו מעוניין בהמשך טיפול. לגישת ב"כ המאשימה מתחם הענישה בעבירות של איומים, הפרת הוראה חוקית, תקיפה סתם וגניבה נע בין מאסר שירוצה בעבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל. בעבירות של גניבת טל', סיוע לפריצה מתחם הענישה נע בין 6 חודשי מאסר ועד 12 חודשי מאסר. בנסיבות אלו מבקשת להשית מאסר ברף הבינוני, תנאי ארוך ומרתיע בעבירות אלימות ורכוש, קנס לשיקול דעת ביהמ"ש והתחייבות.

מנגד, טענה ב"כ הנאשם כי יש לקחת בחשבון שהתיקים שצורפו הם מבימ"ש לנוער באשדוד, העבירות בוצעו כשהנאשם היה בן 15 ו-16, כך שהתיקון מתייחס לבגירים ולא לקטינים ויש לקחת זאת בחשבון. הפנתה לנסיבות האישיות של הנאשם ולהליך הטיפולי שעבר הנאשם. בנסיבות האמורות מבקשת להסתפק בימי מעצרו.

הנאשם יליד 1996 ולחובתו 1 רישום קודם ללא הרשעה.

מתחם הענישה

בסימן 1א לפרק ו' לחוק העונשין, הנושא את הכותרת "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה", נקבע עקרון ההלימה כעקרון מנחה בענישה, לפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

על מנת ליישם את עיקרון ההלימה, על ביהמ"ש להתחשב בשלושת אלו: ראשית, בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע



העבירות ובמידת הפגיעה בהם; שנית, במדיניות הענישה הנהוגה; ושלישית, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

באשר לעבירת התקיפה, הרי שהערך המוגן בגדרן של עבירות האלימות בכללותן הוא השמירה על שלמות גופו של הפרט וחירותו.

יש צורך להוקיע מעשי אלימות ובריונות ויש ליתן להם מענה הולם בדרך של ענישה מחמירה.

יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בע"פ 8314/03 רג'אח שיהד בן עווד נ' מדינת ישראל (7.6.2005):

"בית-המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטוייה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי-המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית-המשפט ויילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול ויידעו הכל כי מי שיורשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג ובריח. וככל שיעצם מעשה האלימות כן תארך תקופת המאסר."

כן ראה ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל (16.08.07), שם נקבע:

"רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעברייני האלימות והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה."

בע"פ 2037/13 מחאגנה נ' מדינת ישראל (26.06.13), כב' בית המשפט קבע:

"בית משפט זה לא יגלה סובלנות כלפי אלימות מכל סוג שהוא, שהפכה, לצערנו, לשגרת יום-יום בבתי המשפט בעניינים של מה בכך: "על התנהגות מסוג זה יש להגיב ביד קשה, ואם לא כך ננהג, תשתלט האלימות על כל תחומי חיינו. אכן, בתי המשפט התריעו, ולאחרונה אף ביתר שאת כנגד נגע האלימות. אולם, הגיעה השעה לעשות מעשה, ובראש וראשונה, להבהיר בדרך הענישה לעבריינים בכוח, ואפילו צעירים הם, כי המענה לאלימות תהיה כליאה ממושכת, ולתקופות מאסר שעלולות להיות משמעותיות. עם זאת, אין כוונתי לומר שיש לזנוח כליל שיקולים של שיקום העברייני, ובמיוחד אם הוא קטין, אולם המציאות בה אנו חיים מציאות חירום היא, ועל כן שיקולים מסוג זה הינם שניים במעלה, וקודמים להם שיקולי גמול והרתעה" (ע"פ 3562/05 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 2005) (השופט לוי)). וכך גם: "יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. נגע האלימות הינו רעה חולה שיש לבערה מן היסוד, ומן הראוי כי ידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשתית עליהם עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים מאחורי סורג



ובריח" (ע"פ 7555/11 פלוגי נ' מדינת ישראל (2012) [פורסם בנבו] (השופט שהם)).

להלן מספר פסקי דין בהם נבחנה רמת הענישה בעבירות תקיפה סתם:

ברע"פ 297/15 **ברנסון נ' מדינת ישראל** (21.1.15) אישר בית המשפט העליון את פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר החמיר את עונשו של נאשם, שהודה והורשע בניסיון תקיפה סתם ובתקיפה הגורמת חבלה של ממש, והשית עליו 5 חודשי מאסר מאחורי סורג ובריח, תחת 5 חודשי מאסר על תנאי שהושתו ע"י בית המשפט השלום ובניגוד להמלצת שירות המבחן. יצוין, כי טרם מתן פסק הדין בערעור, נשלח המבקש אל הממונה על עבודות השירות לצורך קביעת התאמתו, אך משלא השלים את הבדיקה הפסיכיאטרית ולא מסר בדיקת שתן, נקבע כי אין הוא מתאים לרצות את עונשו בדרך של עבודות שירות. בית המשפט העליון קבע כי מדובר בעונש הולם וראוי, בשים לב, לחומרת מעשיו של הנאשם ולהזדמנויות הרבות שניתנו לו ע"י הממונה על עבודות השירות.

ברע"פ 4231/14 **בנסוס נ' מדינת ישראל** (24.6.14) אישר בית המשפט העליון את פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר החמיר את עונשו של נאשם שהודה והורשע בשני תיקים מצורפים- בארבע עבירות של איומים, שלוש מהן על שוטרים, ואחת על אסיר בכלא ובתקיפה סתם של אסיר. בית המשפט המחוזי החמיר את עונשו של הנאשם מ- 5 חודשי מאסר בפועל והפעלת מאסרים מותנים של 12 חודשים, לשנת מאסר אחת, יחד עם כל שאר רכיבי העונש שקבע בית המשפט השלום, כך שירצה שנתיים מאסר בפועל. בית המשפט העליון קבע כי העונש שהוטל אינו סוטה ממדיניות הענישה הנהוגה.

בעפ"ג (מחוזי מרכז לוד) 1079-04-14 **יטוב נ' מדינת ישראל** (17.6.14) נידון עניינו של נאשם, בעל עבר פלילי מכביד, שהורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירות של תקיפה סתם ואיומים. הנאשם, שהיה שיכור, תקף ברחוב אישה שהוא לא מכיר, ללא סיבה נראית לעין, ולאחר מכן איים על שוטר. בית המשפט המחוזי קבע בערעור, כי הענישה שהשית בית משפט השלום על הנאשם, קרי- 5 חודשי מאסר בפועל והפעלת מאסר על תנאי בן 6 חודשים, כך ש- 4 מתוכו במצטבר וחודשיים בחופף, ובסה"כ 9 חודשי מאסר, היא סבירה.

בע"פ (מחוזי נצרת) 47731-04-14 **שתיו נ' מדינת ישראל** (18.6.14) נידון עניינו של נאשם צעיר, ללא עבר פלילי, שהודה והורשע בעבירות של איומים ותקיפה סתם. הנאשם נכנס יחד עם אדם נוסף למסעדה, שם תקף את המתלונן שלא כדין ואיים עליו בפגיעה שלא כדין בגופו, בכך שלפת את חולצתו בחוזקה, תוך שהוא סותר לפניו והחל לנסות לגרור אותו אל מחוץ למסעדה, תוך שהוא מאיים עליו. בית המשפט המחוזי קבע בערעור, כי הענישה שהשית בית המשפט השלום על הנאשם, קרי- 5 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות וענישה נלווית הינו מאוזן והולם את המעשים שביצע ואת היעדר ההפנמה של חומרתם כפי שעלה מהתסקיר שהוגש בעניינו.

באשר לעבירת הגניבה, בית המשפט עמד לא אחת על חומרת עבירות הרכוש, והערכים החברתיים שנפגעים כתוצאה מהן, ויפים לעניינינו הדברים הבאים:

"האיסור על גניבה הוא מן האיסורים הבסיסיים שהדין הפלילי מטיל על האדם עוד מימים ימימה. איסור זה מקורו בהגנה על זכות הקניין, המוחזקת כזכות חוקתית של הפרט. ההגנה על רכוש הפרט חיונית לקיומו של סדר חברתי תקין, והיא הניצבת בליבה של עבירת הגניבה. אכן, "הערך המוגן על ידי עבירת הגניבה הוא שמירת רכוש הזולת" (ע"פ 752/90 ברזל נ' עמוד 9



מדינת ישראל, פ"ד מו(2) 561, 539 (1992) (להלן: ענין ברזל); ע"פ 7193/04 יקירביץ' נ' מדינת ישראל, פסקה 120 ([פורסם בנבו], 30.4.2007) (להלן: ענין יקירביץ'); ענין גולדין, בעמ' 28; ענין רויטמן, פסקה 10 לפסק דיני; ענין נרקיס, פסקה 8)

דנ"פ 2334/09 פרי נ' מדינת ישראל, פ"ד סד(3) 549, 502 (23.5.11).

ברע"פ 10323/05 מויאל נ' מדינת ישראל (23.11.05) אישר בית המשפט העליון את פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר דחה את ערעורו של נאשם בעל עבר פלילי מכביד שהורשע על יסוד הודאתו בעבירה של גניבת ארנק, ובו שלושה דרכונים וסכום של 5,000 ₪, מתיקו של אדם בשדה התעופה, ונידון ל- 12 חודשי מאסר.

בעפ"ג (ב"ש) 23490-02-13 חזן נ' מדינת ישראל (11.7.13) דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של נאשם שהורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של גניבה ונידון ל- 8 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי קבע כי העונש שהוטל על המערער אינו חמור ואינו מצדיק התערבות, וכי הוא הולם את נסיבות המקרה והוא ניתן לאחר התחשבות בעברו הלא מכביד של המערער ובחלוק הזמן מאז ביצוע העבירה.

ברע"פ 8146/14 נעאמנה נ' מדינת ישראל (1.12.14) (להלן: ענין נעאמנה) אישר בית המשפט העליון את פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר החמיר את עונשו של נאשם שהורשע בעבירות של גניבה מעוברי אורח, פגיעה בפרטיות, תקיפה, סחיטה באיומים ושיבוש מהלכי משפט, מ- 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ל- 9 חודשי מאסר בפועל, בניכוי תקופת מעצרו. בית המשפט העליון קבע כי על אף שההחמרה בגזר הדין אינה קלה, אין היא קיצונית או חריגה.

להלן, פסיקה בעבירת התפרצות לבניין:

בע"פ (מחוזי חיפה) 37298-02-12 מדינת ישראל נ' ברונפמן (17.5.12) החמיר בית המשפט בעונשם של נאשמים שהורשעו בעבירת התפרצות לעסק, תוך התארגנות והצטיידות באביזרים מתוחכמים, ולמרות תסקירים חיוביים שהוגשו בעניינם של הנאשמים, דן אותם לעונשי מאסר בפועל שבין 9 ל- 12 חודשים.

ברע"פ 6163/06 אבו סבילה נ' מדינת ישראל (20.8.06) אישר בית המשפט העליון החמרה בעונשו של נאשם שהורשע בעבירה של פריצה לחנות וגניבת מכשירי חשמל בשווי רב ונדון ל- 9 חודשי מאסר בפועל, למרות העדר עבר פלילי ותסקיר חיובי שהוגש בעניינו.

ברע"פ 8330/09 גרמה נ' מדינת ישראל (28.10.09) אישר בית המשפט העליון החמרה בעונשו של נאשם אשר ביצע 3 עבירות של התפרצות לבניין והסגת גבול וגנב פריטים ספורים, ואשר נדון על ידי בית המשפט המחוזי ל- 20 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

בע"פ (מחוזי באר-שבע) 6424/09 זליקוב נ' מדינת ישראל (23.12.09) אישר בית המשפט המחוזי עונש של 7 חודשי מאסר בפועל והפעלת מאסר על תנאי, כש- 10 חודשים ממנו במצטבר, על מי שפרץ למסעדה באשדוד, תוך שבירת דלת זכוכית בכוונה לבצע גניבה, אם כי ציין כי גזר הדין נוטה לחומרא.



ברע"פ 6981/09 חנו' נ' מדינת ישראל (9.11.09) אישר בית המשפט העליון עונש של 12 חודשי מאסר בפועל על נאשם שהתפרץ פעמיים לבית ספר וגנב חלקי מחשב, ואשר עזב את הקהילה הטיפולית אליה נשלח.

ברע"פ 7472/08 ארביב נ' מדינת ישראל (22.9.08) אישר בית המשפט העליון עונש של 6 חודשי מאסר והפעלת מאסר על תנאי בן 8 חודשים בחופף, על נאשם שהתפרץ למתקן ביוב וניסה לגנוב גנרטור ולהעמיסו על משאית, וזאת למרות הסדר טיעון בו סוכם על הארכת המאסר המותנה והטלת של"צ בלבד.

ברע"פ 8184/11 מרקוסיאנץ' נ' מדינת ישראל (7.11.11) אישר בית המשפט העליון את פסק דינו של בית המשפט המחוזי שהקל בעונשו של נאשם שהורשע בשלוש עבירות של התפרצות לבנין ועבירת גניבה, לאחר שעבר הליך שיקומי וניתן בעניינו תסקיר חיובי, וגזר דינו ל- 9 חודשי מאסר בפועל.

באשר לתיק האלמ"ב, הערך המוגן במסגרתן של עבירות האלימות במשפחה, הינו זכותו של האזרח להגנה על שלומו, בטחונו ושלמות גופו. העבירות נועדו להגן על הצד החלש במשפחה מפגיעה של בעל הכח הפיזי או הכלכלי, המנצל בין היתר את רגשות האהבה, הפחד, הבושה או התלות של הקרוב בו.

בע"פ 2037/92 בן דוד נ' מדינת ישראל (22.6.92) התייחס בית המשפט העליון לצורך בהחמרת הענישה במקרי אלימות בתוך המשפחה:

"בית המשפט מצווה לשרש את התופעה של אלימות שבתוככי המשפחה, שנעשית יותר ויותר למכת מדינה, וכן מצווה הוא להגן על הצד המוכה, שלא תמיד כוחו עומד לו להגן על עצמו. הרתעה זו צריך וינתן לה ביטוי על ידי השתת עונש מאסר משמעותי, למען ישמעו וייראו, הן מי שהורשע במעשי האלימות והן עבריינים בכוח".

ראה גם הדברים שנאמרו בע"פ 9469/03 מדינת ישראל נ' אזולאי (4.3.04):

"מעשי אלימות במשפחה כמעשיו של המשיב אינם נחלתם של עבריינים, בין עבריינים מועדים ובין עבריינים קלים. ידענו מניסיונו כי גם אנשים שבחיי היום-יום התנהגותם התנהגות נורמטיבית היא לכל דבר ועניין, עלולים לנהוג באלימות קשה בביתם פנימה. מסקנה נדרשת מכאן היא, כי העובדה שנאשם הוא אדם נורמטיבי, לכאורה, בחיי היום-יום, אין בה בהכרח כדי ללמד על התנהגותו בביתו. עוד נאמר, כי העובדה שהתנהגותו של אדם היא התנהגות נורמטיבית על דרך הכלל, לא יהא בה כדי להקל עימו שעה שמתנהג הוא באלימות כלפי בני משפחה שהם חסרי-אונים לידו."

בעבירות של אלימות במשפחה נעה הענישה בין צו מבחן ללא הרשעה לבין מאסר בפועל ממושך, כאשר כל מקרה נבחן לגופו, ובכלל זה נבחנים חומרת האלימות ועוצמתה, נסיבותיה, תוצאותיה, הישנות העבירות, המלצות שירות המבחן, השתלבות בהליך טיפולי ועמדת המתלוננת.



באשר לעבירת האיומים, בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 378, 373 נידון האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים:

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה הוא להגן על שלווה נפשו של הפרט (person's peace of mind) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט... בידוע הוא, שבמקרים רבים מושמעים איומים Per se כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאויים. נמצא, כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחירות הפעולה של הזולת..."

המחוקק הביע דעתו בדבר העונש הראוי לעבירת האיומים, בקבעו כי **"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים"**.

להלן דוגמאות ממספר גזרי דין שניתנו בעבירות של איומים:

ברע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.13), אישר בית המשפט העליון את פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר דחה את ערעורו של נאשם צעיר ללא עבר פלילי, שבאותה עת היה תלוי נגדו תיק פלילי של החזקת סכין, שהודה והורשע בעבירת איומים כלפי בת זוגו לשעבר (איים עליה כי יהרוג אותה) ונידון לארבעה חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים ולענישה נלווית, חרף המלצת שירות המבחן לבטל את הרשעתו ולהטיל עליו של"צ ופיקוח של שירות המבחן. בית המשפט העליון קבע, כי לא נמצא פגם בהחלטה שלא לאמץ את המלצות שירות המבחן.

ברע"פ 7413/14 דוד נ' מדינת ישראל (17.11.14) נידון עניינו של נאשם צעיר, בעל הרשעה קודמת בשתי עבירות של דרישת רכוש ע"י אדם מזויין, בגינה היה תלוי נגדו מאסר מותנה בן 3 חודשים, שהודה והורשע בעבירות של איומים והטרדה באמצעות מתקן בזק כלפי חברתו לשעבר, אליה שלח 20 מסרונים, חלקם בעלי תוכן מאיים כלפיה וכלפי בני משפחתה, ואף התקשר אליה על מנת להשמיע באזניה דברים שיש בהם כדי להטריד או להרגיז. בית משפט השלום קבע כי מתחם הענישה ההולם בעניינו של הנאשם, נע בין מאסר מותנה לבין 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, והשית על הנאשם 5 חודשי מאסר לריצוי בפועל, תוך שהוא מפעיל במצטבר את המאסר המותנה בן ה-3 חודשים. בערעור, קבע בית המשפט המחוזי כי מתחם הענישה שנקבע ע"י בית משפט השלום הוא מתחם צודק ומוצדק, אך מיקומו של הנאשם בתוך המתחם, בכל הקשור לאופן הפעלת המאסר על תנאי שהיה תלוי ועומד נגדו, אינו מתחשב במידה הראויה בנסיבות לקולא שצוינו ע"י בא כוחו של הנאשם. על כן, הוחלט להפעיל את העונש המותנה בחופף לעונש שהוטל, כך שהנאשם ירצה 5 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון קבע כי העונש שהושת על המבקש, בהתאם לפסק דינו של בית המשפט המחוזי, אינו סוטה לחומרה ממדיניות הענישה שנקבעה במקרים דומים.

ברע"פ 10797/05 פלוני נ' מדינת ישראל (7.3.06) אישר בית המשפט העליון את פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר דחה את ערעורו של נאשם שהודה והורשע בעבירות של איומים ותקיפת בת זוג. בגין עבירת התקיפה הושת על הנאשם עונש של שמונה עשר חודשי מאסר, מהם תשעה לריצוי בפועל והיתרה על תנאי, ובגין עבירת האיומים נידון לחמישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו. בנוסף, הפעיל בית המשפט בחופף עונש מאסר מותנה



בן תשעה חודשים בגין עבירת אלימות קודמת. בית המשפט העליון קבע כי העונש שהוטל על הנאשם אינו חורג ממתחם הענישה המקובל בעבירות מהסוג שביצע.

ברע"פ 4231/14 **בנסוסן נ' מדינת ישראל** (24.6.14) אישר בית המשפט העליון את פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר החמיר את עונשו של נאשם שהודה והורשע בעבירות של תקיפת אסיר, באיומים על סוהר שנזעק לעזרתו של האסיר ובאיומים על שוטרים אשר לקחו את המערער לתחנת המשטרה. על המערער הוטלה שנת מאסר בפועל, אליה צורפו שלושה מאסרים מותנים שהופעלו בגין עבירות האיומים, ובסה"כ שנתיים מאסר בפועל.

ברע"פ 4902/14 **צבאן נ' מדינת ישראל** (16.7.14) אישר בית המשפט העליון את פסק דינו של בית המשפט המחוזי אשר הקל את עונשו של נאשם שהודה והורשע בעבירות איומים והעלבת עובד ציבור שכוונו כלפי סוהרים. תקופת המאסר שהושתה על הנאשם בבית משפט השלום כללה הפעלת עונש מאסר על תנאי למשך 5 חודשים, 6 חודשי מאסר בפועל, 3 מתוכם במצטבר ובסה"כ 8 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי המליץ שתקופת המאסר תקוצר ותרוצה כולה בחופף להפעלת עונש המאסר המותנה ונקבע כי הנאשם ירצה 5 חודשים בפועל.

באשר לעבירה של הפרת הוראה חוקית, הערך המוגן על ידה הוא הערך החשוב של כיבוד שלטון החוק וצווי רשות מוסמכת. עבירה של הפרת הוראה חוקית פוגעת במוסד השחרור ממעצר בערובה וביכולתם של אחרים לעורר אמון הרשויות ולהשתחרר ממעצר בתנאים מגבילים.

ברע"פ 3395/00 **זגורי נ' מדינת ישראל** (2.1.01), אישר בית המשפט העליון את פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר זיכה את הנאשם מעבירה של עלבון במקום ציבורי והקל את עונשו בגין עבירה של הפרת הוראה חוקית- הפרת צו שחרור שאסר עליו להתקרב לבית מנהל סניף בנק עמו היה מסוכסך תקופה ארוכה, מ- 7 חודשי מאסר בפועל ל- 3 חודשי מאסר בפועל.

ברע"פ 11761/05 **בורביע נ' מדינת ישראל** (29.12.05), אישר בית המשפט העליון את פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר דחה את ערעורו של נאשם שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות של איומים והפרת הוראה חוקית כלפי אשתו ועל רקע הליכי פירוד בין בני הזוג. הנאשם נידון ל- 8 חודשי מאסר והפעלה בחופף של מאסר על תנאי בן 10 חודשים, כך שבסה"כ ירצה 10 חודשי מאסר בפועל.

ברע"פ 7683/13 **פרלמן נ' מדינת ישראל** (23.2.14), אישר בית המשפט העליון את פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר דחה את ערעורו של נאשם בעל עבר פלילי מכביד שהודה והורשע בשתי עבירות של פריצה למקום מגורים ובגניבה, וצירף תיק נוסף של התפרצות למגורים, גניבה ושתי עבירות של הפרת הוראה חוקית. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחמי הענישה שקבע בית משפט השלום הם המתחמים המקובלים, כאשר בעבירות הפרת ההוראה החוקית קבע בית משפט השלום מתחם שנע בין מאסר בעבודות שירות לבין שנת מאסר.

בעניינינו, נידון הנאשם בגין 4 תיקים, תיק אב ועוד שלושה תיקים שהחלו בבתי המשפט לנוער. בת"פ 31127-09-15 נקט הנאשם בריונות עת תקף קטין וגנב את אופניו החשמליים, אם כי התקיפה אינה ברף העליון של החומרה. בת"פ 16254-12-13 גנב הנאשם יחד עם אחר טלפון מסוג איפון לאחר שנמסר לו לצורך ביצוע שיחה. בת"פ 19135-07-14 היה הנאשם מעורב בביצוע פריצה לבניין וגניבה ממנו. בת"פ 27723-08-14, איים הנאשם על אמו כי יפגע בעצמו בשל רצונה להזמין משטרה בעקבות התפרעותו. בהמשך, הפר הנאשם הוראה חוקית בדבר שהייה במעצר



בית מלא, אם כי לא נראה כי התרחק באופן מוחלט ממקום מעצר הבית.

לאור הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, מתחם הענישה הכולל של האירוע בת"פ 31127-09-15 הינו בין מאסר קצר לבין 6 חודשי מאסר, מתחם הענישה הכולל של האירוע בת"פ 16254-12-13 הינו בין מאסר קצר לבין 6 חודשי מאסר, מתחם הענישה הכולל של האירוע בת"פ 19135-07-14 הינו בין 3 לבין 12 חודשי מאסר ומתחם הענישה הכולל של האירוע בת"פ 27723-08-14 הינו בין מאסר קצר לבין 5 חודשי מאסר.

יחד עם זאת, יש לקחת בחשבון כי בתיקים שצורפו מבימ"ש לנוער באשדוד הנאשם ביצע העבירות עת היה בן 15 ו-16, ולכן בעת גזירת הדין אקח זאת בחשבון.

בקביעת עונשו של הנאשם שלפניי, בגדרי המתחם, הבאתי בחשבון את השיקולים הבאים-

לחומרא, הבאתי בחשבון את נסיבות ביצוע העבירות.

לקולא, יש לשקול את הודאת הנאשם במספר תיקים המלמדת על נטילת אחריות ואשר הביאה לחיסכון משמעותי בזמן שיפוטי ומלמדת על רצונו לטפל בתיקיו ואת העובדה שהנאשם עבר תקופה לא מבוטלת במסגרת הטיפולית, אם כי לא צלח את הטיפול ועזב בסופו של דבר. כמו כן את נסיבותיו האישיות כולל האמור בתסקיר שרות המבחן והעובדה כי הנאשם היה קטין בזמן ביצוע העבירות בכתבי האישום המתוקנים שצורפו, וכיום מדובר בנאשם צעיר-בגיר.

לאור האמור לעיל, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 7 חודשים, בניכוי ימי מעצרו בכלל התיקים שבכותרת.

2. מאסר על תנאי לתקופה של 8 חודשים.

המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, יעבור הנאשם עבירת רכוש ו/או אלימות מסוג פשע.

3. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים.

המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, יעבור הנאשם עבירת רכוש ו/או אלימות מסוג עוון.

4. הנאשם יחתום היום על התחייבות בסך ₪ 1500 שלא לעבור עבירה מהעבירות בהן הורשע, בגזר דין זה למשך 2 שנים מיום שחרורו.



לא יחתום, ייאסר למשך 10 ימים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט מחוזי בבאר שבע.

ניתנה והודעה היום ו' ניסן תשע"ז, 02/04/2017 במעמד הנוכחים.

אבשלום מאושר , שופט

צו

מורה על השמדת הסכין.

ניתנה והודעה היום ו' ניסן תשע"ז, 02/04/2017 במעמד הנוכחים.

אבשלום מאושר , שופט

הוקלדעלידיאלינורגנות